

Передплата

на «РУСЛАНА» виносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . . 20 кор.
на пів року . . . . 10 кор.
на чверть року . . . . 5 кор.
на місяць . . . . 1-70 кор.

За границею

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Повільне число по 10 сот.

РУСЛАН

«Вирнеш ми очі і душу ми вирнеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. І. п. Дюбровського (Хорунцини). Експедиция місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламні неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Італійско-французьке порозумінє.

(X) Президент французької речипосполитої Любе був сими днями гостем італійського короля Віктора Імануїла; одушевлені Італійці витали єго з незвичайними проявами радости, а фінансово підорвана столиця королівска садила ся над свої сили, щоби достойно прикрасити ся на привіт високого гостя. Рада міста Генуї ухвалила на спомин сеї незвичайної стрічі і сего порозуміня італійско-французького здвигнути величавий памятник. А вжеж до найвисшого ступня дійшло одушевленє підчас бенкету в честь високого гостя. Король Віктор Імануїл промовляв свій тоасти в честь французького президента із справді південним жаром і заявив, що «серце всеї Італії бе з радощів для милого гостя». Правительства обидвох держав сусідних дійшли до порозуміня, котре обезпечує і скріплює політичний і суспільний мир. В своїй промові згадав король двічі про спорідненє обидвох народів латинського племені, котрі тепер в стариннім, вічнім місті скріпили свою приязнь, а се чимало причинить ся до піддержки народного духа в обидвох державах.

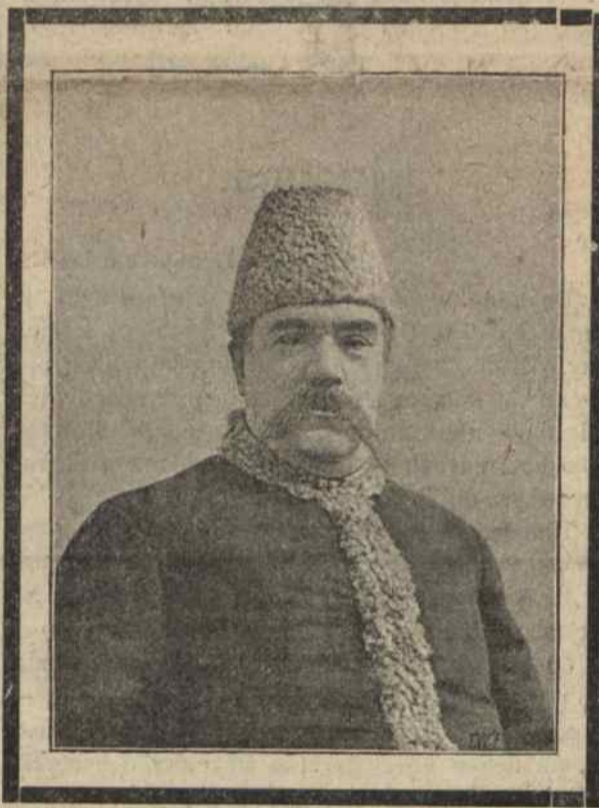
Очевидно президент Любе був вельми щасливий і одушевлений такою незвичайною гостинністю італійського короля і сусідної держави суплемінної і намагав ся в своїй відповіді з більшим ще жаром відплатити за сю сердешність Італії і єї короля.

Сі тоасти на бенкеті в Квіриналі в виявом сеї політики, яка від кількох літ втворювала ся поміж обидвома згаданими державами. Італія належить до тридержавного союзу, до котрого она пристала в добре зрозумілім своїм політичним і економічним інтересі, бо се наказував їй політичний розум, — она потребувала такої могутної підпори, яку могли їй дати дві великі держави: Німеччина і Австрія. З їх підмогою двигнула ся зєдинена і немічна в своїх починах Італія і вийшла поміж великі європейські держави, але чувство тягнуло її в инший бік, політика нервів і чувства брала щораз більше верх над політикою холодного розуму. Італія почала хилити ся поступенно в сторону Франції, куди її заманювало чувство і так почала ся політика, яку німецький канцлер Білов так влучно назвав Extratour-ою і сі екстратури почали ся заключенем торгового договору перед пятилітєм і економічним зближенем обидвох сих держав, заманіфестованим чолобитнею італійської фльоти в пристані в Тульоні. Італійські політики не покидали тридержавного союзу, але не занедбали побіч него поставити і дводержавний, котрий злучив з собою обі держави тіснійше. На полі заграничної політики переведено також порозумінє, котре розмежувало інтереси обох держав в Африці, а наостанку і в економічній області дійшло до важних постанов і договору про охорону обстопопних робітників і тим обезпечено соціальний мир обидвом державам, позаяк ро-

бітники французькі і італійські можуть користувати ся соціально-політичними уладженнями і інституціями в обидвох державах. Подорож Любета до Риму заважить чимало на важкі політичних відносин європейских.

† Михайло Старицкий.

З Києва прийшла сумна вістка про смерть сего великого піонера української літератури під російською кормигою. Тими словами вілострувано вже і діяльність сего чоловіка горячого патріотизму та залізної волі і єго значіне серед свідомої української громади за кордоном і єго заслуги коло розвою української літератури. Мпмо заборони українського слова в Росії, мимо безвиглядности на який небудь материяльний, ба навіть і моральний успіх з літературної діяльності на українській мові, покійний Михайло

ціле своє житє, ба навіть і свій весь масток посвятив справі плеканя і розвою коханого рідного слова. Тож загальне поважанє окружало тоту шляхотну личність, яка вже своєю зверненою появою викликала подив і симпатію. Дуже високого росту, перевишав бл. п. Михайло навіть найвисших; при тім стать єго була пропорціональна і не мала в собі нічо незграбного, або отяжілого, як се буває у великанів. Вельми характеристична голова, вкрита була буйною, трохи шетиноватою чуприною, тільки припорошеною сивиною, а під рівним, невеликим чолом розсїли ся густі, чорні брови, над сивими, добрячими очима, закритими шклами окулярів. Глибоке осадженє очий і виразистий, трохи орлиний ніс надавали лицю вираз поваги, майже строгости, а причиняв ся до того немало величезний козацький вус, який від горішньої губи через бороду, звисав аж на шию двома буйними віхтями. Лице було овальне, подовгувате, осадженє на могутній шиї і тим оно ще більше відбивало від окруженя, де особливо в Росії, переважають круглі, або і широкі лица.

Незабутний Михайло Старицкий родив ся 2. грудня 1840. року в селі Клищинях, золотонішівського повіту полтавської губернії, як син поміщицької заможної семі. Єще дитиною, бо в 10. році житя остав круглим сиротою і ним заопікувала ся зразу єго рідна тітка, а відтак родина Лисенків. Скінчивши гімназію, Михайло став студентом харківського університету на математичнім відділі, а по двох роках переніс ся до Києва на той самий відділ, але невдовзі переніс ся на правничий. Тут і оженив ся з Софією Лисенківною, рідною сестрою нашого великого музика.

Ще будучи гімназьястом бл. п. Михайло горів любовю до рідного слова, а читанє Куліша «Чорної Ради», єго «Записок о южній Русі» та творів Шевченка вже тоді одушевили єго до праці над народною мовою. Він студював єї і виучував на селі та збирав скарби єї поезії в піснях та думах, казках та приповідках, а брав ся також до перекладів малих віршів та прози з чужих мов. На університеті Михайло поширив свою працю в тім напрямі, але спиновала єго в тім недуга, яка вже від року 1863 почала точити єго організм. Сильний ревматизм викликав у него великі болі і мимо перебуваня на селі і основного ліченя, повертав єще кілька разів та наділив єго недугою серця. В 1871. році переніс ся він зовсім до Києва, щоби ратувати своє здоровлє. Разом зі здоровлєм вернула Старицькому і духова енергія. З того року він віддав ся неподільно українській літературі, збогачуючи єї передовсім своїми знаменитими перекладами класичних творів з російської, польської, німецької та англійської літератури. І так переложив і видав в той час казки Андерсена, повісти Гоголя, байки Крилова, поезії Некрасова, Пушкіна, Лермонтова, Міцкевича, Байрона, Шекспіра. Сі переклади викликали побіч похвал приклонників українського слова також і доскульні напасти зі сторони єго противників. Вкінци переложив єще в тім часі два томи сербских народних дум на українську мову.

Небавом звернув ся Старицкий до самостійних літературних праць. В р. 1883. видав перший збірник своїх поезій п. з. «Рада», але головно посвятив ся драматургії. В Києві, ставши головою кружка драматичних любителів, він написав лібрето «Різдвяної ночі» (комедіо-опери, а відтак опери), водевіль «Як ковбаса та чарка, то минеть ся і сварка» і оперету «Чорноморці». В 1882. р. оснував разом з Марком Кропивницьким велику, взірцеву українську трупу, в яку вложив цілий свій масток і весь свій писательський талант. Тоді появиля ся єго визначна драма «Не судилось», «Дай серцю волю, заведе в неволю», «За правду», «Юрко Довбуш», «Розбите серце»; комедії: «За двома зайцями», «Одинокий писар» і драматичний образ зі сльівами «Не ходи Грицю на вечерницю» і водевілі, оперети та лібрето до опер: «По модньому», «Сорочинська ярмарка», «На Івана Купала», «Чорт побратим», «Утоплена», «Тарас Бульба» і багато инших.

Продавши свій хутір, Старицкий в послідних роках переселив ся зовсім у Київ, переживаючи тут в купі зі своїми обома зятями та віддаючи ся літературній діяльності на полі драматургії, критки і публіцистики, ставши постійним співробітником «Кіевской Газети». На єго столі лежало завсїгди кілька розпочатих праць — тож і востертна, літературна спадщина по нїм принесє українській літературі ще не один цінний

дарунок. Недуга серця, яка розвивалася ся чимраз небезпечнійше, підтинала безнастанно життєве корінь того українського дуба. Вже підчас Лисенкового ювілею в Києві лежав бл. п. Михайло смертельно хорий, та сильна натура боролася ще кілька місяців з неможливою смертю.

Повалив ся був в українськїм гаю, аж земля здригнулася і сум пішов по пустім молоднику. Не стало краси рідних піль, завмерла буйна, плодюча сила. Але остала ся добра слава і вічна пам'ять вдячної української родини для того невиспущого піонера, що сильною, мозолистою рукою, серед найтяжших обставин, сміло прорубував стежку до грядучих днів волі—долі свого безталанного народа.

Япансько-російська війна.

Япанські транспорти.

Два є способи транспортування військ. Або можна конвоювати транспортні кораблі військовою флотією, або нею загородити дорогу ворогові, а транспортні кораблі пустити самопас до місця завантаження. Першого способу придержували ся Япанці тому 10 літ, в війні против Китайців, однак сей спосіб не є безпечний, бо скороходні воєнні судна можуть передерти ся навіть через сильнішу флотію і впасти між транспортні безоборонні кораблі та між ними вирядити величезні, неворотні шкоди. З огляду, що виладуване військ мусить відбувати ся чайками і триває кілька днів, то особливо нічною порою ситуація стає небезпечною і дає нагоду неприємним торпедівцям підплисти до транспортів війська. Китайська непередбачливість та недбалість зберегла тоді Япанців від подібних страт, але тепер они мають супротив себе богато грізнійшого, хочай і чисельно слабшого противника. Тож покинули давній спосіб конвоювання транспортних кораблів, а забезпечивши ся передовсім на япанськїм морі перед нападом владивостокської ескадри кордоном поміж островами межі корейською пристанею Мазампо, а япанською Сімоносекі — они підчас кождоразового транспорту своїх військ підсували ся під Порт-Артур і своїм нападом відвертали увагу вго ескадри від збуваючого ся рівночасно виладування япанських військ в котрійсь з корейських пристаней. Колиб були Япанцям удали ся підняти проби загвождження пристани брандерами, то стали би були і непотрібні коштовні а безуспішні бомбардування Порт-Артура, а япанські війська замість аж в середущій Корей, були би пробували під ослоною гармат воєнних кораблів висісти в котрій небудь пристани Ляотунського півострова, або Печільського заливу. Що так не стало ся, се значить для Япанців страту півтретя місяця часу, а для

Росіян стількож зиску. Сей час є і мірилом значіння і заслуг порт-артурської ескадри і Макарова, що не дали себе замкнути в пристани, та що своїми вибігами на Жовте море нагнали Япанцям такого респекту, що і тепер після погибели «Петропавлівська» не вагаться ся еще на ні один рішучий крок на мори. З сего двотижневого застою вносять, що не заносить ся на виладуване нового транспорту військ на Ляотунськїм півострові, як се доносили англійські газети, бо тоді би Япанці не опустили острилювати Порт-Артур, забезпечуючи ся тим способом против набігу вго ескадри.

Нові вісті.

Англійські і американські дивніки, мимо російського урядового заперечення, все ще доносять про перехід Япанців через ріку Ялю коло Віджу і уступленя Росіян, які їх немов то хотять звабити в глибину Манчжурії і там очікувати рішучої борби. Також мимо російських заперечень доносить N. Y. Herald, що на Куропаткині виконано замах і ранено вго, задля чого вго стан здоровля некорисний. Перелазивши в Харбіні Япанця, перебраного за Китайця, який з порученя свого правительства роздавав фальшовані російські банкноти, щоби дискредитувати російський грїш; Япанця засуджено на смерть і повішено. З Токіо доносять, що япанська канонерка «Мая» і кілька торпедовців поплили в понеділок горі ріки Ялю і звели коротку борбу з надбережними російськими позиціями. — До Петербурга доносить російський командант Есен, що два російські контрторпедівці знищили дня 25. с. м. в Гензані япанський корабель «Гоямару» поємности 500 бочок і тогож самото дня вечером пароход «Накамурмару» поємности 220 бочок. Залога обох кораблів виратувала ся на сушу. Слїдувочої ночі висадили у воздух транспортний япанський пароход «Кінгчюмару» поємности 4000 тон, з транспортом живности для армії і 150 тон вугля; узброєний був 4 гарматами і численною залогою, з якої 17 офіцерів, 20 вояків, 85 кулієв і 65 моряків забрано на російські кораблі, а решту, що не хотїла піддати ся, затоплено разом з судном.

Відозва.

Бучач, 27. цвітня 1904.

Велике нещастє постигло в ночі з 25. на 26. цвітня с. р. Бучач, а за Бучачом і Нагорянку. Огонь, закинений з міста, кинув ся рівночасно в кількох місцях на сільські забудівлі на Нагорянецьких хліборобів, а шалїв з такою силою елементарною, що люди ледви з житем встигли утечи.

Поверх 50 господарів остало без даху і до-

бутку. Всього добро: одїж, постіль, знаряди господарскі, збіжє, паша, хлїб — всьо, що мало виживити бідного хлопа до нового хлїба, всьо, чим він мав землю зорати і засїяти, чим міг вкрити себе і дїтвору — пішло з димом! Число будинок, по котрих навіть слїд не лишив ся ніякий, переходить 200; з того ледви 40% заасекурованих, а з тих переважна часть в мінімальній висотї 100—200 злр.

Невиселєлена нужда і голод грозить тим сіромахам, если с єй час не приїде ся їм з помочію. Чи яка поміч зі сторони краю і повіту буде їм дана, побачимо. Але заки се наступить, «роса очи виїсть» — а і так наш хлібороб мусить уступити на другий плян в виду нещастя, яке рівночасно постигло Бучач.

Тож не очікуючи ніяких зазивів, завязав ся комітет для несеня помочи погорільцям—хліборобам з Нагорянки і Бучача і по мисли рішення сего комітету, звертаємо ся до всіх добрих сердець, котрі знають і розуміють оплакану долю нашого хлопа, котрий і без огню вижити не в силі, а щож доперва, наколи він з весною лишавсь враз без хати, одїж, поживи, а одною тільки драккою на плечах серед зголоділої дїтвори, і кличемо: Ради Христа дайте поміч погорільцям, і дайте сєй час, бо они бїдаки, ні що їсти, ні чим прикритись, ні де поміститись не мають.

Датки в грошах просимо надіслати на руки Дирекції Товариства задаткового «Праця» — а жертви в натурі як одїж, збіжє, хлїб, пашу, солому, дерево і таке инше на руки о. Емиліяна Весоловского в Бучачі.

Звіт з вплинувших жертв і їх роздїлу буде обнародований в часописях по замкненю рахунків.

К. Телішевский нотар. *В. Масляк* проф. гімназії. *Др. В. Могильницький* лікар. *В. Зарицький* адюнкт судовий. *О. Ем. Весоловский* завідувальний Бучача і Нагорянки. *О. І. Олесницький* декан бучацький. *О. В. Носковський* парох в Сороках. *О. Гецев* проф. гімназії. *К. Роговський* купець. *Др. Л. Рудницький* адюнкт судовий. *Т. Маркія* совітник суд. *Ф. Колляковський* стар. інспектор податковий. *О. А. Добрянський* катехит гімназії. *О. І. Билинський* парох в Рикомішу.

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядно о вирїнанє залогностей та о приєднуванє нам нових передплатників.

НОВИНКИ.

— **Калєндар.** В суботу: руско-кат. Симеона, Акадія; рим-кат. Катерини Сен. — В недїлю: руско-кат. Йоана; рим-кат. Фил., Якова.

Денис Угнївець.

Грицько Волоцюга.

I.

Та щож з того, що назвў його? Ви його і так не знаєте. Як жив, скажете, хай здоров собі буде — а вмер — так земля йому пером... най з Богом відпочиває.

Ваша рация. Я й сам його добре не знаю, хоча цілими днями пересиджував на його постели та наслухав ся дивних речей про його бурлачу долю. Він виздоровів, вилизав ся з тифу, подякував за шпитальний хлїб-сіль, попрацав ся зі мною, зі своїми співтоваришами в долї, з сумними, похмурими стїнами салї І. Б., пересяклими ярким запахом карболї і «анти-тифози», забрав свої платє — і гайда в світ своє життя каратати.

Він звав ся Грицько Волоцюга.

Либонь вже сама Мойра охрестила його тим іменем. Що правда — не шумне воно, не окрите геройською славою при граню гармат, не обризканє червоною кровію ворогів. Волоцюга!... Хто не знає сего імени? А що вже сторожам публичного безпеченства — єй Богу, се насущна музика, що бесунивно пригравав цілому їх заслуженому житю. Се той ячмінний хлїб недопечений з острими вустками. Неодному поколов він язик.

Волоцюга... Здавалось би, се чоловічок літ яких з півкони, з розпелеханим, довгим волосем, безладною та кудлатою бородою, з найкращим, щетинястим вусом. Де там. Волоцюга — собі хлопчина літ п'ятнадцяти, може ще і кілька днів, на певно не скажу, бо метрику в него Бїг ма. В його очах блищав глибокий, чорний, бездонний чоловічок, окружений пивним шертенем. На блїдому, змарнїлому від хвороби виду гралі ся два червоні платки крові, як дві червоні ягоди калини на блїдому тлі місячної ночі. На згрублїх троха, теж блїдих губах збиткувала невпевна усмішка веселости і туги, як збиточник сонячний промінь на подовгатих лїстках ясеня, вмитих ранньою росюю. Не говіркий він, але не сумний. Звичайно — дитина виколісана на зелених хвилях піль та лугів. Та усмішка переходила часом в скептицизм, як у людей, що не мають нічого до втрачєня. Веселе, голубе небо весною і літом — а хмурне і сіре осїню — то його хата. Цвіті — пташки — комашня його товаришами.

II.

Раз підчас нічної вартї на диво сон мене не брав ся. І Грицько не спав, хочай був вже реконвалесцентом.

— Братчику, каже, я обїцяв вам розповісти про себе, дячного я волочу ся по світї. І менї буде лекше на серцю, як розкажу і ніч проміне вам скорше.

Я приступив до него і сїв на ліжку.

— О та ніч чорна, зітхнув він. Як я єї не люблю!... Страшна — понура ніч... Тї привиди... Знаєте, я волїв би радше сто разів вмерти, як одну таку нескінчену ніч пережити...

Але ви? Хаба в вас серця нема або воно в вас скаменїло!.. Цїле житє в сїй ночі темній... бру...у...у... і він затряс ся від страху на сей спогад.

Що-ж так дивного, відказав я, сьміючись і поглядив мякче шовкове його волося. Я вже так і зжив ся з тою начію в шпитали. Без неї я-б змарнїв — сміток хробаком сточив би мене — умер би в самоти, як рибонька на сухому піску.

От — як би не ся ніч, я-б не знав більше про тебе, крім твого імени, не слухав би тепер твого оповїданя. Не знав би ніхто, що живе на світї якийсь Грицько Волоцюга.

Но розкажуї же, Грицю, захохочував я його, беручи суху — костисту його руку в свої долонї.

Гриць вдивив ся в мене. Спершу якби вагав ся, начеб хотїв вислїдити мою душу, та переконатися о моїй щирости, але по хвилині на мислу став розпівдати тихим вправдї, по звнїким голосом:

Батька ні матери я не памятаю. В мене були лиш дядько і тїтка. У них жив я до восьмого року, від них і в світ пішов, звичайно волоцюгою. Хоча тїтка муштрувала мене як поровистого коняку, лаяла, а раз таки гаразд чуприну обкубила. Цїла жменя волося полетїла світїями, як моя розтрїпана доля. Всеж таки, здає

Телеграми

з дня 29. цвітня.

Рим. Король і президент Любе виїхали вчора до Неаполя.

Неаполь. Вчора відбув ся ту галевий обід в честь президента Любета. Любе в тоасті дякував королівській парі за гостинне прийняте, а король підніс тоаст в честь французської армії.

Прага. В Сучицях почали вчора страйкувати всі робітники у всіх тамошних гарбарнях.

Петербург. Командантом чорноморської ескадри іменованій генерал-губернатор Архангельска, контр-адмірал гр. Римський-Корсаков.

Шербург. Трибунал маринарки здержав слідство проти підозрююого о шпійонство функціонера міністерства маринарки Мартіна.

— На будову бурси ім. св. Онуфрія в Ярославі зводили ласкаво жертвувати (в коронах) отці ВП. Добродії: о. Ф. Подолинський з Лавів 200, Мачуга з Жапалова 200, нотар Чехович з Самбора 200, Каса задаткова в Радимні 200, Рада громадска в Ярославі 500, Рада повітова в Ярославі 200, Товариство кред. «Двістер» у Львові 100, Тов-о урядників і священиків у Львові 20, Тов. кред. «Віра» в Перемишлі 100, Народна Торговля у Львові 60, Товар. кред. Самопоміч в Коломні 25, др. Черлунчакевич в Перемишлі 10, о. Кручковский в Нагачева 10, о. дек. Мигулович з Чорної 10, о. дек. Кравич в Негребки 9, о. крил. Лепкий зі Львова 3, о. Саноцкий з Мясина із зібраних в церкві 17, Степанко з Мясина 2, п. Оля Савчинська з Мясина 1, о. Мудрак з Губич 2, о. дек. Турчманович з Репняної від себе 4, а із складки на соборчику 12, парохіяни Заліскої Волі 17-2, бар. Бруїцкий з Ярослава 5, о. Зятків з Миротина 4, о. Гоцкай з Опарівки 2, о. Менціньский з Худович 5, о. Козенко з Річниці 5, о. Вархоляк з Орова 5, о. Ольшанський з Старяви 4, о. Наклович з Бушева 2 К, о. Менціньский в Перемишлі 3-3, Пузоз в Ярославі 4, о. Шведзіцкий з Старого Села 6, о. Гнатішак з Полкинь 10, о. Касюрак в Ветлини 25, а із зібраних на весілю п. Устияновского 25, судия Левіцкий з Скольного від себе 2, а із зібраних 7, Ямийський Львів 5, Дуб з Майдану 9, о. дек. Туркевич з Поникви 5, Кимакович з Заліщик 2, Хлопецкий з Кракова 2, о. Гарасовский з Коровиці 5, директ. Цеглинський з Перемишля 5, о. Кормош з Перемишля 3, Глібовицкий з Порохника 5, пос. Романчук зі Львова 10, Мороз зі Львова 2, Козорис з Любачева від себе 5, а із зібраних 4, Жегестовский з Рудки 5, М. Козаневич з Велички 5, Уряд парохіяльний з Лопушанки Хомяної 3, о. Кузік з Веска 3, Уряд парохіяльний з Лаврова 2, із зібраних в зборах Общества Качковского 10-80, Шесир з Ярослава 40, о. І. З. Отто з Лышай 2, о. Давидович з Тартакова 5, о. Коссак з Золочева 6, п. М. Чеховичева 2, а із зібраних 10-59, п. Гоцка з Острова 2, п-на Гоцка 5, а із зібраних 5, церква в Цетулі 5, др. Грицикевич з Троппав 10, Белянський 6, о. Осмак з Судуркович 5, Янович з Стенятина 10, о. др. Гробельский крил. з Станиславова 5, о. капелян Куріцкий 2, о. Парилович з Злоцкого 5, п. Ольга Тофан з Кракова 4, С. Кульчицкий зі Львова 3, А. Твердохліб від львівських богословів 11-20, Човановский зібрав в Кольбушовій 7-20, Голубович з Кракова 2, о. Гаранович з Осталович 5, Кукура зібрав в Ніжанковичах 9, о. Крайчик з Маковиска 6, о. Боднар з Пакости 5, М. Вербенець з Черновець 10, п. А. Штаркель з Ярослава 3, Людкевич з Ярослава 10, о. дек. Сілецкий від парохіяни Жужеля і Целова 38-65, о. декан з Белза 5, др. А. Коссак зі Львова 10, о. др. М. Людкевич з Перемишля 5, Булавский від себе і із зібраних 12-4, о. Івасівка з Дубна 5, о. Каминський з Судової Вишні 10, о. Мерена з Дошни 5, о. Бенцін з Балич 5, о. Грицик з Завішення 10, о. Павловский з Сухой Волі 10, зібрано у о. Годованського в Сурохові 9-40, о. І. Коцюба 2, Недзвецкий зі Львова 10, Корило з Варшави 50, о. І. К. з Д. 4, о. Жарский з Стронятина 5, о. Мардарович з Камінки 5, др. Студинський зі Львова 2, Кебузіньский з Перемишля 3, Дримала 1, Вахняк 1, Марко 0-3, Яновский 0-70, о. Сливинський з Тиряви 4-50, о. Киричський з Телешниці 4-5, о. Брунець з Хлівчан 5, Яворский з Жапалова 2, о. Василевский зі Львова 8, о. Заяць з Ходорова 2, о. Курняк з Карлова 2, Шкула з Переворска 4, Федак з Переворска 4, М. Станько зі Зборова 10, Ручка зі Львова 6, о. Кузік з Брусна 4, Коритко в Перемишлі 3, Прислопский зібрав в Ряшеві 17. — Всім П. Т. ласкавим Жертводавцям за так щедрі датки складає Комісія будівляна як найсердечнішу подяку. За Комісією будівляну: о. К. Хотинський голова, о. В. Луциняк секретар.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікар клініки львівського універс., б. лікар клініки проф. Лайдена в Берліні
ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.
ул. Академічна ч. 26. (мезанін).

Християнський Календар МІСІОНАРЯ на 1904 рк

коштує лише 50 сот., а з поштовою пересилкою 60 сот. Зміст багатий, ілюстрації гарні. При закупні більше примірників вельми значний опуст. Висилає лише за готівку: *Видавництво Чина св. Василя В. в Жовкої.*

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку

Гіпотечного

2 купує і продає
веклі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі денним не числячи ніякої провізії.

ТОВАРИСТВО взаїмного КРЕДИТУ

„Двістер“

стоваришенє зареєстрованє в обмежаню порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Просвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки забезпечені тревало в „Двістрі“ від огню. Членський уділ 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть зятягати **ПОЗИЧКИ** на 6½% за предложенем відповідної гіпотєка або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦІЯХ і иншім купні землі нехай купуючі звертають ся за позичками до „ДВІСТРА“.

ВКЛАДКИ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначає ся на добродійні ціли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. п. 16 385 К.

Стан 31. грудн.: 1903:

Вкладки	1,444,589 К.
Уділи	109,835 К.
Фонди резервові	21,318 К.
Позички	1,330,822 К.
Цінні папери, льок. в банках і на рах. біжучий	280,681 К.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

— Від 16. до 30. цвітня 1904. —

Нова величава програма!

Щоденно о 8. год. вечер представлєнє. В неділю і свята 2 представлєня о 4. год. попол. і 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представлєнє. Білєти вчаснійше можна замовляти і набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9. у Львові.

Розклад поїздів залізничних обовязуючий від 1-го жовтня 1903.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд до Львова		Поїзд зі Львова	
посп.	особ.	посп.	особ.
приходить о годині		відходить о годині	
1:30		2:40	
2:15		3:05	
2:30		3:25	
1:40		3:40	
Ніч		Ніч	
12:20		12:45	
8:40		6:05	
2:31		6:15	
10:00		6:40	
10:02		8:05	
10:40		9:00	
10:40		9:20	
3:49		10:42	
8:30		10:55	
		11:00	
		11:24	
		11:05	
		11:11	
		4:10	

ЗАМІТКА: Поря нічна числїть ся від 6. години вечером до 5. години 59 минут рано.

Час середно європейский різнїть ся від часу львівського о 36 минут. а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12. год. 36 мин часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізниць державних (ул. Красіцких ч. 5.) уділяє полєненє в справах залізничних, продає білєти вєского рода і розкладає їздї.